

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 188/04-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. septembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť M. P., H. nad P., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 22 T 2/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júla 2004 doručená sťažnosť M. P., H. nad P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 T 2/03.

Sťažovateľ svojím podaním žiada „o priznanie odškodného a urýchlenie súdneho procesu v označenom konaní.“

Namietané konanie je trestným konaním vo veci vraždy matky sťažovateľa, ku ktorej došlo 3. júla 2003; sťažovateľ vystupuje v tomto konaní ako poškodený a v nadväznosti na výsledok konania sa chce domáhať svojich práv, ktoré boli podľa jeho vyjadrenia poškodené.

Pretože podanie sťažovateľa neobsahovalo zákonom predpísané náležitosti, ústavný súd vyzval sťažovateľa na ich doplnenie. Sťažovateľ v určenej lehote na výzvu ústavného súdu síce reagoval, zopakoval však len svoju požiadavku o urýchlenie konania krajského súdu a priznanie finančného odškodnenia a k právnomu zastupovaniu v konaní pred ústavným súdom uviedol, že je nemajetnou osobou neschopnou zohnať si svojho právnik, navyše ako odsúdený má právo na poskytovanie právnej pomoci právnym zástupcom a z toho dôvodu žiada „o vyriešenie problému s právnikom“.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu

a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Sťažovateľ namieta zbytočné prietahy v konaní, ktoré začalo na krajskom súde v roku 2003 a podľa jeho názoru vykazuje po 13 mesiacoch od jeho začatia zbytočné prietahy, pričom argumentuje tým, že po hlavnom pojednávaní v decembri 2003 krajský súd odročil hlavné pojednávanie na január 2004 z dôvodu „*potreby vypočutia ďalšieho znalca*“, ktoré (hlavné pojednávanie) bolo opakovane odročené. Sťažovateľ namieta šesťmesačnú nečinnosť krajského súdu vo veci „*vypočutia znalca*“.

Ústavný súd po posúdení argumentov sťažovateľa týkajúcich sa zbytočných prietahov v konaní v súlade s vyššie uvedeným a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou dospel pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa k záveru, že postup krajského súdu a dĺžka jeho namietanej nečinnosti v označenom konaní nesignalizujú možnosť vyslovenia porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98), a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. septembra 2004